

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa K. M.
przeciwko R. Spółdzielni Mieszkaniowej
o stwierdzenie nieważności uchwał ewentualnie o ustalenie nieistnienia uchwał,
ewentualnie o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 marca 2013 r.,

1) odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej wyroku Sądu Apelacyjnego uchylającego w części wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 sierpnia 2012 r. (punkt 2. wyroku),

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie,

3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120,- (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, obejmujących wynagrodzenie adwokat A. M. - prowadzącej Kancelarię Adwokacką ustanowionej dla powoda z urzędu.

UZASADNIENIE

Pozwana R. Spółdzielnia Mieszkaniowa wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 marca 2013 r., którym (1) zmieniono wyrok Sądu Okręgowego z dnia 14 sierpnia 2012 r., w części oddalającej powództwo K. M. o stwierdzenie nieważności uchwały nr 2/II/2011 Zgromadzenia Członków pozwanej, o tyle, że stwierdzona została nieważność tej uchwały w części jej § 1 pkt 2 oraz § 1 pkt 4 w bliżej określonym zakresie, (2) uchylono wyrok Sądu Okręgowego w części oddalającej powództwo o stwierdzenie nieistnienia ewentualnie o uchylenie tej uchwały i sprawa w tym zakresie została przekazana do ponownego rozpoznania, (3) w pozostałym zakresie oddalono apelację powoda skierowaną przeciwko orzeczeniu o oddaleniu powództwa o stwierdzenie nieważności tej uchwały, (4) oddalono apelację pozwanej.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zakres zaskarżenia oznaczony w skardze kasacyjnej wskazuje, że wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżony został w całości. Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. orzeczenie w części uchylającej wyrok Sądu Okręgowego i przekazującej sprawę do ponownego rozpoznania, zawarte w pkt 2. wyroku Sądu Apelacyjnego, podlegało zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego. Dopuszczalność zaskarżenia tej części orzeczenia skargą kasacyjną była zatem wyłączona, i we wskazanym zakresie skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

W odniesieniu do dalszej części skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy, oceniając ją - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - z punktu widzenia podstaw przyjęcia do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy

nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, jako szczególny środek zaskarżenia. Jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły w danej sprawie. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub oczywista zasadność skargi i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli, przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich, są one spełnione. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej jest bowiem ustrojowo i procesowo uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy wskazane przyczyny zachodzą. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi, jako zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy w drodze procesu cywilnego można dochodzić nieważności, nieistnienia lub uchylecia uchwał spółdzielni, w wyniku których dokonano zmian statutu spółdzielni, prawomocnie ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym, w sytuacji, gdy w kognicja sądu rejestrowego obejmuje zarówno kontrolę formalną, jak i merytoryczną statutu spółdzielni. Pozwana wskazała również, że w sprawie zachodzi nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, której sąd drugiej instancji nie uwzględnił.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższe przyczyny nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen w orzecznictwie (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zagadnienia muszą mieć charakter rzeczywisty i konkretny. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej powinna stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Zagadnienie sformułowane przez skarżącą nie zostało umotywowane, zatem w sposób oczywisty nie spełnia przestawionych wymagań.

Z kolei nieważność postępowania, która w myśl art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. może stanowić podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinna dotyczyć postępowania przed sądem drugiej instancji. Skarżący wskazuje natomiast na nieważność postępowania, która miała wystąpić przed sądem pierwszej instancji. Jej nieuwzględnienie przez sąd drugiej instancji może wprawdzie uzasadniać postawienie w ramach podstawy kasacyjnej naruszenia przepisów prawa procesowego odpowiedniego zarzutu, jednak nie uzasadnia twierdzenia o nieważności postępowania odwoławczego.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w dopuszczalnej części, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 3 w zw. art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 21 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2, § 11 ust. 1 pkt 1 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).